

Sygn. akt II Ca 843/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Monika Kośka**

Protokolant: prot. sąd. Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2014 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. w W.

przeciwko S. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 28 marca 2014 r., sygn. VII C 18/14

oddala apelację i zasądza od (...) Spółki z o.o. w W. na rzecz S. S. 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt Ca 843/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 marca 2014 r., sygn. akt VII C 18/14 (upr), Sąd Rejonowy w Kielcach oddalił powództwo (...) spółki z o.o. w W. przeciwko S. S. o zapłatę kwoty 1.277,55 zł z ustawowymi odsetkami i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 197 zł tytułem kosztów procesu.

Orzeczenie to zaskarżyła w całości strona powodowa, wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie od pozwanego kosztów procesu za obie instancje, zarzucając:

- obrazę art. 750 k.c. poprzez błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że umowa o świadczenie usług edukacyjnych stanowi umowę nienazwaną, co oznacza zastosowanie przepisów o zleceniu, podczas gdy wykształcił się nowy typ umowy nazwanej i do stosunku prawnego pomiędzy uczelnią wyższą, a studentem stosuje się przepisy ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym z 1990 r.;

- obrazę art. 751 pkt 2 k.c. w zw. z § 10 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej poprzez ich błędną, rozszerzającą wykładnię, wyrażającą się w zakwalifikowaniu roszczeń powoda z tytułu nauki, podczas gdy są to roszczenia z tytułu kształcenia studentów, o których stanowi wskazana ustawa, zaś dyrektywy wykładni językowej i zasady techniki prawodawczej nakazują przyjmować, iż „do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się

tymi samymi określeniami”, przez co Sąd złamał zasadę zakazu rozszerzającej wykładni wyjątków (art. 751 k.c. zawiera normy szczególne wobec art. 118 k.c.), a także stwierdzeniu, że czynności „zawodowego trudnienia się i „utrzymywania zakładów przeznaczonych na cele” związane z nauką nie stanowi działalności gospodarczej, podczas gdy zarówno trudnienie się zawodowo tymi czynnościami, jak i utrzymywanie zakładów na ten cel przeznaczonych oznacza prowadzenie działalności gospodarczej, a kształcenie studentów przez uczelnie wyższe nie stanowi działalności gospodarczej in genere

- obrażę art. 118 kc poprzez jego błędną wykładnię polegającą na wadliwym przyjęciu, że roszczenie o zapłatę czesnego stanowi roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny jest bezsporny, a zastosowanie do niego art. 751 pkt 2 w zw. z art. 750 k.c. – prawidłowe.

Wskazać należy, iż dopiero przepis art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r., poz. 572 z późn. zm.) zawiera w istotnej części uregulowanie dotyczące umowy o świadczenie usług, wiążącej pozwanego i uczelnię – poprzednika prawnego powoda. Stanowiąca natomiast źródło roszczenia w rozpoznawanej sprawie umowa o studiowanie w Akademii (...)w Ł.zawarta została najpóźniej w 2004r, a zatem pod rządami wcześniejszej obowiązującej ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. nr 65, poz. 385 z późn. zm.). W tej sytuacji powołany przepis ustawy z 2005 r. nie mógł mieć zastosowania. Ustawa z 1990 r. nie zawierała zaś odpowiednika takiego przepisu. W ocenie Sądu Okręgowego, na podstawie regulacji zawartych w tej ustawie, wbrew twierdzeniom powoda, nie można wyodrębnić typu umowy nazwanej. W tej sytuacji brak jest innych przepisów w rozumieniu art. 750 k.c., które regulowałyby świadczenie usług między uczelnią, a pozwanym, co uzasadniało zastosowanie art. 751 pkt 2 k.c. Zakres zastosowania przepisu art.750 k.c. jest rozległy i obejmuje szeroki katalog umów o różnorodnej treści. Zakresem jego zastosowania są objęte wszelkie umowy o nauczanie, zawierane w szczególności z różnego rodzaju prywatnymi placówkami oświatowymi, a zatem również umowy dotyczące kształcenia studentów (K. Kopaczyńskiej - Piecziak, Kodeks cywilny. Komentarz, tom III, Lex 2010).

Niezasadny jest drugi z zarzutów apelacji. Powód starał się wykazać, iż pojęcie kształcenia ma szerszy zakres znaczeniowy niż pojęcie nauka. Oczywiście jest, iż „nauka” w myśl art. 751 pkt 2 k.p.c. oznacza nauczanie, działalność w zakresie przekazywania wiedzy i umiejętności. Uczelnia wyższa zajmuje się zarówno przekazywaniem wiedzy, jak i umiejętności, kształtowaniem pewnych postaw, co można określić zarówno jako „nauka”, jak i „kształcenie”. W ocenie Sądu Okręgowego, nie ma jednak różnicy znaczeniowej pomiędzy tymi pojęciami.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, nie można też przyjąć, że uczelnie w zakresie prowadzonej działalności dydaktycznej i naukowej nie mogą być traktowane jak przedsiębiorcy w rozumieniu innych, poza ustawą o swobodzie działalności gospodarczej, przepisów prawa, w szczególności ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. nr 50, poz. 331 z późn. zm.), skoro działalność ta jest wykonywana odpłatnie i spełnia przesłanki typowe dla działalności gospodarczej, a więc jest wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (por. H. Izdebski i J. Zieliński Komentarz do art. 106 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, System Informacji Prawnej Lex).

Wskazać także należy, iż przepis art. 43¹ k.c. zawiera definicję przedsiębiorcy stworzoną na potrzeby prawa prywatnego, która jest bardzo szeroka, nie ogranicza się do pojęcia przedsiębiorcy funkcjonującego w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Tak też na gruncie tego przepisu wykładane jest pojęcie działalności gospodarczej, za którą uznaje się działalność o zarobkowym charakterze. Przy takim pojmowaniu działalności gospodarczej, wyższą uczelnię niepaństwową, świadczącą odpłatnie usługi edukacyjne, można traktować jako przedsiębiorcę.

Wobec powyższego powód nie może skutecznie dochodzić zapłaty przez pozwanego czesnego za grudzień 2004r (z należnościami ubocznymi), gdyż roszczenie to uległo przedawnieniu z upływem dwóch lat (art. 751 pkt.2kc).

Mając to na uwadze, oddalono apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§1 i art. 99kpc.